

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om pressens brug [af Honoré m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 148) findes i tillæg A. sp. 2551, fremsættelsen i tidenden sp. 3723).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Det forslag til ændring af presseloven, som en række medlemmer af kristeligt folkepartis folketingsgruppe har fremsat, angår spørgsmålet om borgernes mulighed for at tage til genmæle mod urigtige, skadelige bladmeddelelser.

Jeg kan være enig i, at dette spørgsmål er af stor vigtighed, og som det vil fremgå af mine bemærkninger, kan der også efter min opfattelse være grund til at overveje ændringer i den gældende lov på enkelte punkter. Derimod finder jeg ikke, at lovforslaget er egnet til gennemførelse i den foreliggende udformning.

Efter presselovens § 9, stk. 1, er en redaktørs pligt til at bringe en berigtigelse begrænset til at angå oplysninger af faktisk karakter, ligesom det kræves, at bladets meddelelse har været egnet til at påføre den berigtigelsesøgende en ikke uvæsentlig skade i økonomisk henseende eller i offentlighedens omdømme. Hvis redaktøren afslår at bringe berigtigelsen, kan den forurettede indbringe spørgsmålet for berigtigelsesnævnet, der som bekendt består af en højesteretsdommer og 2 repræsentanter for pressen.

Et af hovedpunkterne i det foreliggende

lovforslag er, at berigtigelsesadgangen ikke længere skal være begrænset til at angå oplysninger af faktisk karakter, men udvides til også at angå vurderende udtalelser; endvidere skal en berigtigelse kunne kræves optaget af enhver, som den pågældende meddelelse blot berører, og den gældende lovs krav, at berigtigelsen skal indskrænke sig til en gengivelse af faktiske forhold, foreslås ophævet.

Forslagets gennemførelse vil altså betyde, at enhver, der er berørt af en meddelelse i et blad, kan kræve optaget en berigtigelse uanset bladmeddelens nærmere indhold, og uanset om meddelelsen er egnet til at skade den pågældende eller ikke. Det vil igen sige, at berigtigelsesinstituttet vil skifte karakter fra at være en ret til at imødegå urigtige faktiske oplysninger af skadelig karakter til at være en ret til imødegåelse, herunder også polemisk imødegåelse, af bladmeddelelser af et hvilket som helst indhold.

Denne form for debat i bladene kan naturligvis være af stor saglig og offentlig interesse, og bladene optager derfor også i vid udstrækning sådanne indlæg, men en pligt til at optage dem har klart en anden karakter end den gældende lovs beskyttelse af borgerne mod økonomisk skade og skade på omdømme som følge af urigtige meddelelser af faktisk karakter.

Berigtigelsesnævnet har under den gældende ordning ikke modtaget mange klager over, at en krævet berigtigelse ikke er blevet optaget. I 1960erne varierede sagsantallet fra 2 til 7 om året. I 1970 var antallet 6, i 1971 8, i 1972 9 og i 1973 14. Indtil nu er der i 1974 indkommet 5 sager. Nogle af sagerne er bortfaldet, uden at nævnet har behøvet at træffe afgørelse. I flertallet af de øvrige sager har redaktøren fået medhold i, at han ikke havde pligt til at bringe en berigtigelse eller i hvert fald ikke en berigtigelse i den affattelse, som klageren havde krævet. De sager, jeg har omtalt her, angår såvel dagblade som uge- og månedsblade.

Jeg finder derfor alt i alt ikke, at der kan anføres tilstrækkelig tungtvejende grunde for en så afgørende udvidelse af berigtigelsesinstituttets område, som der her er foreslået. Presselovens system synes at have fungeret godt, og de sager, der har været forelagt nævnet, har heller ikke i de senere